

1. szám.

Január 1. 1876.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár: Egész évre jan. decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16. kr

Előfizethetui minden postahivatalnál és könyvtárosnál. **Kiadó-hivatal:** Pest barátok-tere Athenaeum-épület.

XXVIII kötet.

AZ IFJU KÉPVISELŐHÁZ.

(Jövendő életírások.)

B. KAAS IVOR.

ARRÓL készíteni életírást, a mi már megtörtént, nem nagy boszorkányság. Kivált ifju képviselőknél, a kik csak most rebegették el szűzbeszédjüket a haza oltára előtt, s bajos menyasszonyukkal még csak a mézes heteket élik. Az ifju képviselők biográfiája a jövendő: onnan kell azt leírni.

Megkisértjük.

Azért választottuk tulsó lapon bemutatott tisztelt barátunkat legelsőnek a sorban, mert multjában legtöbb alapot találunk jövendő életírásának horoscopjához.

Már Protzman idejében szerepelt: a midőn csak két oppositio volt Magyarországon: az egyik az »Ustökös«, a másik az egyetemi fiatalság. Barátunkat becsták, az Ustököst confiscálták: innen a rokonszenv közöttünk.

Ő az a Kaas Ivor, a kit Csernátony földönfutóvá tett azért, mert gyanakodott rá, hogy a »Hazánk«-tól a »Hon«-hoz a Deák-Tisza párt fusióját előirányzó terveket hozott át magával, s ki jelenleg, a Reformon át a Pesti Napló kikötőjébe eljutván, Csernátony által még föld alatt futva is üldöztetik azon gyanú miatt, hogy a »Reform«-tól a »Napló«-hoz a Tisza-Deák párt fusióját s pengoló törekvéseket csempészett be magával.

Ő tehát kétszer hajókázta körül a világot: egyszer a Novárán, másszor a journalistikai pegazuson.

Az különben nem igaz, mintha a Novara parancsnokát, kettőjük között felmerült differenciák miatt a partra tetette volna.

Hanem az igaz, hogy a tavalyi országgyűlésen az ő tiszteletére a képviselőház egy extratörvényt akart hozni, mely szerint az újságíróknak csak egy értük felelős képviselő által kísértetve engedtetett volna meg, hogy az írói ketrécből a buffetbe átmelessenek. A miért tisztelt barátunk azzal állt boszút, hogy megbuk-

tatta Lónyayt Hátszegen s eljött helyébe követnek be a házba: a hol nem régiben általános részvét mellett tartá meg nem csak szűz: sőt inkább destillált beszédét.

De elég ennyi a multról!

A közel jövőben, mint már kétségtelenül bizonyos, a közös vámterület felállittatik, quorum pars magna fuit K. I. barátunk, s ha még megkaphatjuk hozzá, a mihez nagy reménység van, Bosniát is, akkor a megürült kereskedelmi miniszterium államtitkárjának helyét tisztelt barátunkkal látandjuk betöltve s azontul mi látjuk el egész Európát paprikával, keleti marhavészszel és omladinával.

De e polczon nem sokáig fog ő megmaradni. A külön vámterület elébb-utóbb maga után vonandja a tökéletes personaluniót is; a mikor természetesen Magyarországnak és Ausztriának két külön külügyminisztere is lesz. E hivatás vár a mi tisztelt barátunkra.

Andrássy Gyula már akkor az Ausztriában XCVI-ik Magyarországon LXII-ik miniszter obsitos fog lenni s félhelyét átengedi Kaas Ivornak.

Ekkor kitör ujult erővel a német-francia háboru. Az osztrák külügyminiszter természetesen a németek szövetségese fog lenni: a magyar külügyminiszter pedig: a mint tisztelt barátunk nézeteit ismerjük, a francziák mellett fog fegyvert. És így az egyik monarchia az egyik harczoló félnek, a másik pedig a másiknak fog hadaival segítségére sietni. — De azért nem fognak a magyar seregek az osztrákokkal összeverekedni. — Annál finomabbak vagyunk. — Au contraire. Az osztrák hajóhad felveszi a hátára a magyar hadsereget s a tengeren tönkre veri a németek mellett harczolva a francia hajóhadat. Ekkor partra teszi a magyar hadsereget Nizzánál, (mely különben Ausztrián át nem mehetne), s akkor a magyar hadsereg a francziával egyesülten tönkre veri a németet. — Eként az osztrák flotta és armadia (a Párist a tengerrel összekötő csatorna már elkészülvén) bevonul Párisba s megfizeteti a hadi sarczot a

francziákkal; a magyar hadsereg pedig a francziával egyesülten bevonul Berlinbe s megfizeteti a hadi sarczot a németekkel. Ezzel hazajönnek: itthon megosztotznak a kettős sarczons minden államadóságot kifizetnek belőle.

Végül aztán, mikor tisztelt barátunk kormányzata alatt olyan nagy lesz a boldogság Magyarországon, hogy senkinek sincs semmi kívánni valója többé; akkor jönni fog a Csávoszky-Verhovay miniszterium s le fogja őt guillotinozta:ni.

AZ ÜSTÖKÖS BIOGRAFJA.

NE HAGYD MAGAD!

Nyomorúságos elbeszélés

JOKAIMÓRTÓL.

I.

A szomszéd-talan ház.

EGY NAGYSZERŰ téren, mely fővárosunkban nem rég keletkezett, s melynek közepét a jövő században Árpád (vagy Rotschild) szobra fogja elfoglalni, emelkedik egy három emeletes ház. Hajdan palotának nevezték volna. Márványfoglalatú pinczeablakaitul kezdve a rizalitját ékesítő terracotta nympaalakokig, minden az újabb építészet remekléséről tanuskodik rajta. Térdelő agonádok, görnyedő karyatidák emelik a velencei erkélyeket, nincs hiányosság korynthi oszlopokban, a kapu fölött renaissance-kori gypszangyalkák tartják a czimervértet, a háztulajdonos monogrammjával, s a háztető franczia ormozatát aranyozott rácscsipkázat futja körül; az ablakok mind tükörüvegből, színes japani függönyökkel s ha betekintünk a félig nyitott kapun, az udvaron márványnympha invitál a tengericsiga mintájú kúthoz.

A földszint egyik oldalán tiz ajtónagyságu boltablak s azok közt egy pár valóságos ajtó fölött e fölirat pompás kiálló aranybetűkkel: »Goldmeyer és Társa selyem és pipere bazárja.« A kapun túl levő része a földszintnek kávéház, s annak a felirata három nyelven: felül szerbül, alább németül, legalul magyarul hirdeti, hogy

az az a híres kávéház a »montenegrói fejedelmhez.«

Az egész első emelet falát egy hatalmas felirat foglalja el, melyet jószemű ember a Szentgellértről is elolvashat, itt van az »első magyar-osztrák tengeri gőzhajózási társulat hivatala.« A második emelet egyik erkélye két oldalán két roppant fekete tábla hirdeti arany betűkkel minden európai nyelven, hogy ott divatraktár keresendő; a másik erkély botrányosan rontja a symmetriát ürességével. Ott bizonyosan valami falusi földesúr lakik, a ki még resteli kiirni a szállása falára, hogy hát ő mit árul? Hasonló mulasztást követtek el a harmadik emelet lakói is; de helyrehozta aztán mindvalamennyinek a hibáját a padláson befészkelte fényképész, a ki legfelül a háznak mind a négy falára hétországgraszoló nagy betűkkel kiírta, hogy ott »Photograf« lakik: görögnyelvet helyesírás szerint.

Abból, hogy a háznak mind a négy oldalára lehet írni, megtudtuk, hogy az egyedül áll: — se elöl, se hátul, se oldalt, semmi szomszéd.

A háta mögött van egy mélyenfekvő veteményes kert, otthagytott káposztatorzsákkal; az egyik oldalán a kidült-bedült palánkkal bekerített telket, télvizben megzöldült, kőhalma-zok fedik, azok közt korhadó épületfák vannak egymásra támogatva, s üres mészvályúk tartogatják a beléjük hullott eső vizet; mind annak a tanújelei, hogy valaki építeni akart oda valamit; de beletörött a kése. A palota tulsó felén fekvő telek már nagyobb reménységet táplál fényesebb jövőre iránt. Annak a gazdája cserzőgyár tulajdonos: mind ide hordatja a cserhuladékokat a telkére, s mikor az egyszer egészen fel lesz töltve, akkor okvetlenül hozzáfog az építkezéshez.

Elöl pedig a gyönyörű szép négyszögű tér; behintve káposztalevelekkel, s lovak ottlétének tanujeleivel, szénával, szalmatörmelékekkel, baromfitollal: a közepén két kuvasz igyekezik egy harmadikat lefűlelni, s a távolban füstölög valami rozzant palánk oldala. Azon valami kofa rést tört, s mint a remeterák a csigahéjbul, ott dugta ki a fejét, boltot rögtönözve a palánkból, melyben napszámosoknak süt burgonyát s oszt spiritust pálinka cimen.

A háromemeletes palotának azonban már szép járdája is van; a mit ugyan a járó-kelők még szebben elkerülnek, mert nagyon magas, fel kell rá mászni; annálfogva a járda gránit koczkáinak illesztékeiből szépen kizöldült a buza, sőt a kedvező időjárás mellett már meg is bokrosult kellően, a mit elhullattak, a pinceraktárba letöltögetéskor. Ez a vetés a Goldmeyerék boltja előtt virit. Hanem azért a repcze is igen szépen áll, mely viszont a kávéház ajtajáig diszlik, s ha valami elemi viszontagság nem éri; bő aratással fenyeget.

(Folytatása következik.)

Eredeti panaszlevél.

Tekintetes Fenyítő-törvényszék! Nem szólnék, — hogy ha engemet, vagy nőmet, kinek hitem szentségével tartozom, meg tagadást tennék ellenében, tagadást tanúsítanék — megtagadnám; — de az ellenem hozott, sérelmes eljárás utját, mi ellen felebbezési utat is kijelentettem, — legszentebb felebbezési kijelentésem akaratját — nem tanúsítanám.

1-ször Mert, kutya harapás által nyitott szándokból nem lehet szenvedést kapni, és sérelmet szenvedni soha.

2-szor. Mert nőm, mint beteges, és gyógyítás, orvosi vizsga alatt álló, nem lehet kijátszás, és agyafurt eszelősködés dühönek áldozatja.

Azért, mert, egy udvarban lakó, Kathona nevezetű, adóbeszedő, új szállásra jutott, idegen úrért, és kutyája miatt nem köteles az egész udvar félelméből, hátrányt szenvedhetni a tulajdonossági jognál fogva; a közegyetértés jogainál fogva sem.

3-szor. Ha eddig, a háztulajdonosok, egymásnak sérelmet nem okoztak, a lakók kötelesek a kötelezés értelmében kívánatot teljesíteni.

4-szer. Orvosi gyógyítás alatt álló nőnek megijesztéseért kettős büntetést követelek.

1-ször azért, mert, egy adóbehajtó, kinek kezébe adatik az adó-jogirány nem nyílik arra, hogy más ellen törvénytelen eljárást tegyen, — ha neki kutyája van, tartsa azt magánál, de másnak sértést okozni nem szabad.

Azon indokból:

1-ör Mert a tisztelt Kathona nevezetű, városi adóbeszedő, úr, más jogait sértette, kutyáját felhasználta a nép ellen, minek maga csak jövőjét várhatja biztosan vissza.

2-szor Kutya sértvén, tulajdonosa lázától, a legbiztosítottabb tulajdonosokat, régi udvari járásukban, a tulajdonosokat korbácsolni, ezen kutyatarthási jogot, ez egész kívánatára betiltatni kérem; — s végre ezen eljárásért ötet, mint kutyatartó tulajdonost véglegesen eltiltatni.

3-szor Mert már sokakat az udvaron, a saját udvarban összetépett, lakókat és idegeneket, ezek is bizonyosádot tehetnek a valóságáról.

4-szer Lakóim bizonyosságaim, a dolog mint állásáról — ezek tanuim is lesznek, mint szenvedettek, a törtétek dolgairól.

Véglegesen oda ment ki a dolog hogy velem egy tulajdonos udvarban, egyházbérben lakó Katona nevezetű adóbeszedő úr engemet kijátszott, — kutyáját akarta, nőm felett csudára dicséretére emelni fel, minek helye nincs.

Ez az alap: több ennél nincs, de birtoklásom szabadságát nem korlátozhatja vissza soha, — ha sértett elégtétel; de hogy ne sérthessen, betiltás váratik.

Ki is sérelmes felebbezésemet jogaim érdekére, fektetve, teljes orvoslás végett, teljes tisztelettel vagyok Miskolczon.

alázatos szolgája

Sz. * * Mrk.

mint neje irányában is megbizott háztulajdonos.

Azt hiszik hogy: ment? ...

Egy darab valóságos arany pénz volt kitűzve jutalmul annak, ki egy kis városi circus pajkos szamarát megüli emberül és megkerüli hátán egyszer a pályatért.

A kis diákok egyre versenyeztek. — Hasztalan! — A szamar lóvá tette őket mindannyiszor. — Helyben hagyta — mihelyt rá ült — mindeniket.

Bián diák volt a legélelmesebb mindannyiok között. — Kifog ő rajta! .. gondolá ő magában. — Egy este, midőn éppen legjobban kínáltná a lovász az aranyas szamarat — oda lopózik hirtelen a jegyszedőhez s két forintot helyez kész pénzben kilátásba, ha megsugja néki a titok kulcsát azonnal. — Áll az alkú! — Balról kell felülni — és előbb a hasát végig simogatni, — sugá a Cerberus.

»Ide vele!« — ugrik elő. S tekintettel a drágán vett titokra — fel ül a kis csacsi tetejébe s »gyi!«

— — Azt hiszik hogy ment? ...

Ment manót! Lefeküdt azonnal ...

A JÖVŐ KOR.

(Beranger.)

ENKIT ne sértsen, ha kimondom,
 Hogy nem aranykor ám ez a mai,
 De utódaink felett — uram bocsá! —
 Még csak ilyen se fog hajallani.
 Hogy a földet benépesítsük
 Bolondság törekedni hát,
 Nem kéne sok
 Nagy, fontos ok,
 S ráállhatnánk, hogy veszzen a világ,
 De hát nem engedik az asszonyok.

Mi vidor inyenczek vagyunk még,
 És ajkainkon dal fakad,
 De fiaink már lomhák lesznek
 S ha isznak is — nem dallanak.
 A rezes orru ostobát ók
 Derék czimborának hiják,
 Nem kéne sok
 Nagy, fontos ok
 S ráállhatnánk, hogy veszzen a világ,
 De hát nem engedik az asszonyok.

Hála vidor korunknak! a gond
 Nyakunkra ritkán ül ma még
 De már a jövő nemzedéknek
 Minduntalan nyomába lép,
 És az egész kerek világot
 Igyekezend ölelni át —
 Nem kéne sok
 Nagy fontos ok,
 S ráállhatnánk, hogy veszzen a világ,
 De hát nem engedik az asszonyok.

A háborút kissé szeretjük,
 Ám a nyugalmat is biz' ott —
 A jövő kor nem is pihen majd,
 Hanem mindig csatázni fog.
 Szeszélye a babér-levéiben
 Találja majd minden javát —
 Nem kéne sok
 Nagy fontos ok,
 S ráállhatnánk hogy veszzen a világ,
 De hát nem engedik az asszonyok.

Nem vagyunk egészen galantok
 De a jövő kor nem marad
 Ilyen se, — és a szerelemhez
 Francziául se szólnak.
 Lefordítják olaszra majdan
 A szerelem édes dalát —
 Nem kéne sok
 Nagy, fontos ok
 S ráállhatnánk, hogy veszzen a világ,
 De hát nem engedik az asszonyok.

Igy minden szofizma daczára
 Utódainknál a Nagyok
 Hirlapírók lesznek, s mulatni
 A nép az operába fog.
 Szemeremes szűz, kedves mihaszna
 Leszen közöttök ritkaság —
 Nem kéne sok
 Nagy, fontos ok
 S ráállhatnánk hogy veszzen a világ,
 De hát nem engedik az asszonyok.

Koszorút rakva homlokunkra
 A vágy bennünk hiába mind,
 Hogy unokáink is kegyeljék
 Ünnepeink és szokásaink —
 A vigság istene hitczikkét
 Nem olvassa majd senki át —
 Nem kéne sok
 Nagy fontos ok,
 S ráállhatnánk, hogy veszzen a világ,
 De hát nem engedik az asszonyok.

SZABÓ ENDRE.

Deák Ferencz-adoma.

Meglátogatja az öreg urat egy jó barátja a vidékről. Beszélnek egyről-másról. Végre kérdi az öreg:

— Ecce, bizony el is felejttem kérdezni, megnöttek már a kis leányaid, amióta a térde-men ringattam, képzelem.

— Meg biz azok, istennek hála — válaszol a vendég — maholnap anyányiak.

— Hát mért nem adtad már férjhez?

— Ugyan hova gondolsz! Csak nem lopotam őket talán, hogy siessek tuladni rajtok, mikor az egyik még csak most mult tizenhat, a másik meg még tizenöt sincs.

— Hja pedig, barátom, nem tanácsos az ilyesmit halogatni. A lány is csak olyan portéka, mint más portéka: akkor veszik, ha látják. Hozd fel őket e farsangra Pestre.

— No már azt nem teszem. Először is sokba kerül, másodsor meg az az elvem, hogy a jó bor czégér nélkül is elkél.

— El ám, ha megkóstolhatják — felelt az az öreg úr nagy komolyan.

A VIGADÓ ÁTMETSZETE

LEGFELJEB-BUJ.

MEGÍSFELJEBB-BUJ.

MEGÍSFELJEBB-BUJ.

FELJEBB-BUJ.

FEL BUJ.

LEBUJ.

A spiritisták estélyén.

• Arpád apánk szelleme receptet irat a beteg Hunniának

Qui proquo.

— Józsi barátom, ma neked érdekes vendéget lesz.
 — Ugyan ki?
 — P. Izidor báró.
 — Ki ez a P. Izidor báró?
 — Ez igen nagy és jeles férfi. Olyan ember a ki a maga vagyonát elnasivasizta, eldámázta és most a másé-
 ből él.

— Honnan való ez az ur?
 — Azt nem tudom, de hogy hová való, azt a bíró megmondaná, ki előtt már többször fordult meg.

— Hát hol lakik?
 — Hogy maga hol lakik, nem tudom; a mult évben az országház egyik fülkéjében lakott s a nyomtatványokon hált, és ott szidta az igazgatót, hogy miért adta ki a pénzt makao napon, mert ő csak a nasivasin nyer. Ez az ur készül hozzád valószínűleg egy kis nasivasira való szerencse pénzt kérni kölcsön »soha meg nem adom« fejében, 10 frton kezdi, s ha többet nem adsz 1 frttal is beéri.

— Hozzám hiába jő, szegény munkás emberen ha megszorul, segíték, de mágnás-korhelyt nem tartok.

E beszélgetés után a vendég távozik, a házi ur pedig — nevezzük T-nek, megdöbben mikor az inas egy idegen urat jelent be.

— Ahá, már itt van a báró.
 — Belép egy jól megtermett alak. Hm! hogy kihizlalta magát a nasivasi kölcsönökből — gondolja T.

A vendég megszolitja:
 — Szervus Józsi!
 Áhá már tegez, gondolja T. a bruderschafttal akar lekenyerezni.

Hidegen válaszol:
 — Alásszolgája.
 — Hát nem ismersz? kérdi a vendég.
 — Nincs szerencsém.
 — De hát csak adj kezet!

Vitam et sanguinem, sed avenan non, — gondolja az ösökkel T, kezet csak adhatok, de nasivasira nem kapsz.

— De csak nézz meg jól, nem ismersz, én vagyok az Éltető kamarása, pénztárnoka.

De már most csakugyan a báró, gondolja T. már a pénzhez közeledik.

— Nincs szerencsén ismerni azt az urat.
 — De már csak megmondom ki vagyok, én vagyok Lajos Enyedről. Emlékszel a berlini időre ezelőtt 30 évvel?

Erre ölelés csokolózás és a régi jó idők elbeszélése következett.

T. pedig rögtön megkérte egyik barátját, a kitől szintén kapott nasivasira valót a nemes báró, hogy írja le neki Izidor bárót, hogy ha oda megy már előre ismerjék

Egyébiránt ha ezen esetet elolvassa aligha vállalkozik a báró a »kölcsön kérsére.«

Megszorult a pap kapczája!

Az N. . . községi pap, kinek az a szokása volt, hogy feleit »édes ízém«, »kedves minek hijákom«-mal szokta titulálni, egy izben azt találta predikálni: vigasztalodjatok szegények, mert a ki e világon szegény, gazdag lesz a más világon.

Nem kellett más az ottani Bukfencz nevű foltozó csizmadiának, ki materiálista lévén, rendesen a dolog jobbik felét szokta megragadni; másképp is fogta ő fel a predikatió czitált pontját mint azt a pap kívánta volt.

Másnap ugyanis azon szavakkal lépett be a rendezett viszonyok közt élő lelki pásztorához: »adna neki kölcsön-képen ötszáz frtot, majd visszafizeti a más világon, a hol neki a tisztelendő állítása szerint nagyon gazdagnak kell lennie, mivel most a mindennapi kenyere is hiányzik.

A pap vakarta ugyan a füle tövét, de jól tudta hogy ha saját állításának megsemmisítése által hitelét elrontani nem akarja, az ötszáz frtot ki kell szurnia; — ki is szurkolta hát, de csak az asztalra, de szó sem volt arról hogy kezei közül a pénzt kiröpitse. Ennek keresztül vihetése céljából következőleg kezdé a csizmadiát gyöntatni:

»Mit csinál maga ezzel a pénzzel édes ízém, kedves minekhijákom? — kérde a pap hívó felétől.

»Hát lássa tisztelendő uram! — mond a foltozó csizmadia ki már a pénzt zsebébe hitte, örömtől sugárzó szemekkel, — mesterségemet nagyobb mértékben folytatom!

»És aztán? veté közbe a pap.
 »Oztán pedig ha tervem meg nem csal egy néhány év során vagy ötezer frtot összekaparok, aztán . . .

»Halt — szakítá félbe a célját elért lelkész a már a pénz után nyuló csizmadiát, — ilyen formán édes ízém, kedves minekhijákom maga már ezen a világon meggazdagszik, akkor pedig a más világon szegény lesz és követelésemet nem fogja kifizetni tudni!«

»Hát majd meg fizetem akkor ezen a világon!«
 »Hisz azt én nagyon jól tudom — mond a tiszte-

lendő, aki csakhamar kifundálta azt, hogy ha a pap kap-
czája megszorul, hivatásában jó védpaizsra talál; —
és nagyon szívesen is adnám a kért 500 frtot; de hiva-
tásom meg nem engedi hogy más világi vagyonától
megfoszszam!«

Ezzel visszacsusztatja zsebébe a floresokat. Ez
ellen osztán a csizmadia kifogást koczkáztatni nem mer-
vén, elsompolygott.

Persze, hogy nem volt, ezen lelkész támogatója
az iparnak.

„Don Simnacós“.

Ó - s p a n y o l - b a l l a d a .

(Faktum.)

DON Simnacós, dicső lovag
Ki ne hallotta voln' hírét? . . .

Megénekelték már ezerszer,
Hír, fény, köríti nagy nevét!

Üde reg volt. — Don Simnacós jár
A kék Dunados partinál;
Hol, corson sok menyecske, dáma
Szelid commocziót csinál. —

S im, bájos donna lép elébe,
Oh! bella, sancta Mária —
Mi szép e hölgy! — Nem látott ilyet
Még Don Simnacós sem soha!

Szeme sötét, miként az éjjel . . .
Termete karcsú, mint a nád. —
Don Simnacós szemébe láng gyúl —
»— Oh donna', ha egy csókod ad« . . .

»— Ha ád! — kívánjon bármit tőlem
Az égről rablok csillagot . . .
S ha megtagadja: stante pede
A corsón itt szörnyet halok!«

De hiába, a hölgy nem enged
S Don Simnacost epeszi bú. —
»— Enyém lesz esz, ha a világ is
Fordul rögtön ki sarkibú!« —

— S mint kit konstábler-falka üldöz.
Úgy megbaktat sáron, vizen, —
S a ház előtt, hová a hölgy ment
Egy kögrádicson megpihen. —

De kárhozat! Böszült alak ront
Rá. — »Santa, madre Mária!« . . .
»— Milljom örrdögg! te »nőmet« üldöd!?«
Kiált, püstölyt szögezve rá. —

»— Szent Kleofás! Szent Bráhma-putra!
Bizony meglü, az átkozott! —«
— Don Simnacós pihegve szüköl
S futott, — a mint csak futhatott!

És fut. — Talán még most sem állt meg. —
— Nem esett senkin ilyen csúf! . . .
A gyilkos, életöltő szerszám
Nem püstöly volt, de: — »pincekúcs!« —

B. Kemény Zsigmond egy országos mondása.

Az abszolút időszakban történt, hogy felke-
reste b. Keményt Budapesten egy fiatal rokona,
aki szépecskén örökölt az apjától, de bizony
nyakára is kezdett hágni szépecskén az örök-
ségnek.

A báró igen komoly képpel fogadta.
Csaknem szomoruan.

— Mért oly levert, bátyám? — kérdi a
könynyü vérü fiatal ember.

— Két baj aggaszt engem, édes öcsém, —
felelt a báró olyan hangon, amiből látni lehe-
tett, hogy igen meggyőződése amit mond, —
ha az a két baj nem volna, minden jól volna.
Az egyik baj az, hogy ő felsége, a császár azt
gondolja, hogy az ország — jöszág; a másik
baj az, hogy te meg azt gondolod, hogy a jó-
szág — ország.

Irodalom, művészet.

— Az arany-jubileumos író utódja nem lehetvén
sdnki más, mint Arany: ennél fogva Toldy Ferencz utód-
jává az egyedem irodalmi tanszékére kineveztetik —
Gyulai Pál.

— Gróf Károlyi Ede tiltakozik a föltevés ellen,
mintha az »Utazást a föld körül 80 nap alatt« ő csinálta
volna. Ő csak saját tengelye körül fordult meg, az igaz,
hogy sokkal rövidebb idő alatt.

— Rákosi Jenő kijelenti, hogy az ő színművészei
vannak akkorák a magok szakmájában, mint a nemzeti
színházét. Sőt nagyobbak, — amennyiben elefánt na-
gyobb, mint egy ember.

GOROMBA.

Kocsis. Indulhatunk, tekintetes uram, én már elkészültem.

Ur. Ejnye, te goromba, nem tudod bevárni, míg elkészülök én is.

Előleges vigasztalás

szomorú ujévre.

§ ZIDTUK ezt a múlt évet,
Pedig meg kék vallani,
Hogy minden év olyan év, mely
Roszabb mint a tavali.

Vigasztalódj', ó esztendő!
Arra menten fogadok,
Hogy téged a most jövendő
Rehabilitálni fog.

Majd dicsérnek agyba-fejbe,
Hogy te még is jó valál,
Ha lesz mit aprítani tejbe,
És nem: lesz hozzá — kanál.

No de se baj, így van ez mar!
Mióta a föld kerek;

Mindig megvigasztalóttak
A szomorú emberek.

Telnék vágyunk: vajh ki birna
Semminél is egyebet.
Lenne szárnya a macskának:
Látnánk-e egy verebet?

Haszontalan tudnivalók.

Mármarosban olyan bárók vannak, akik nyáron disznópásztorok, télen kályhafűtők. Hát bárók mikor?

A segesvári törvényszék területén, a kőhalmi járásban egy 400 öles első klasszú rétet egy krajczáron lehet kapni. S még is oly malcontentusok azok a szász atyafiak.

— Az új várósházának zárköletételét elnapolták, miután az új várósháza idő közben félig összedült, s másik felének összedülése is remélhető. A városatyák ovatossága, melylyel a polgárok életét fenyegethető szerencsétlenséget elhárítottak, kiváló dicséretre érdemes.

EGY TUDOSRÓL.

SZÖRNYÜ DOLOGBA kezdtem én most,
Beszélni egy tudós felől,
Mert hogy tudós: mutatja a toll
— Nyujtózkodván füle megől —
A pergamen arez — de leginkább
Ablakkal fedett szemei,
Mert bár »tudós« pápaszem nélkül
A betűket nem ösmeri.

Mióta él, csak isten tudja:
Mennyi mindent nem olvasott;
A világ teremtése óta!
Hogy forogtak le a napok,
Mi volt a híres Bucefalus:
Csak tőle kell megkérdeni . . .
Csak egyet nem tud, csak hazája
Történetét nem ösmeri!

Tíz nyelvet ért, — könnyen beszéli
A szanszkrit s mandzsu nyelveket,
Analyzálja hogyha tetszik:
A fülemile éneket!
Csodás hieroglyfet néki
Csak gyerekség megfejteni . . .
Csak egyet nem tud nemzetének
Barbár nyelvét nem ösmeri! . . .

Bejárta a művelt világot,
Meleg délt, hideg éjszakot . . .
Járt a Vezuvnál, s ott hol hajdan
A nagy Diogenes lakott . . .
S a mit tapasztalt, elbeszéli
Híres naplóí s könyveit . . .
Csak elmaradott kis honának
Szegény földjét nem ösmeri! . . .

Azért urak le a kalappal.
Adassék neki tisztelet,
Mégérdemli azt egy bizonynyal
Mint a hírheft »tudós« nevet . . .
Ti idegen költők s tudósok,
— Kik honfiak is voltatok, —
Jertek tanulni e tudóstól
És szégyeljétek magatok!

Szunyoghy Sándor.

Kérdések kérdése.

Már most csak azt szeretném tudni, hogy
a főrendi házban kik vannak többen: a legna-
gyobb adófizetők-e, vagy pedig a legnagyobb
adó-nemfizetők?

HAMLET.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Levelek — de dohánylevelek.

BECSÜLETES, élczes ember volt az öreg Bórach,
mely két tulajdonság összetalálkozása folytán, a finán-
czolatlan dohánykát ő vele vágatták sok időn keresz-
tül. E foglalkozásával összeköttetésben maga is árulta a
tiltott portékát, s csinálta a honi szivarokat, melyek
minden tekintetben kiállották a próbát a »külföldi« tra-
fik gyártmányokkal sőt, szelelés tekintetében messze tul
haladták azokat.

A jó öregnél egy alkalommal jelentékeny menyi-
ségű dohányt találtak a finánczok, melyért 625 frt 21
krig büntették.

A mint ez ítélet tudomására adatott, odafordul a
pénzügyőri biztoshoz, s egész alázattal kéri, engedje el a
forintokhoz csatolt 21 krt.

»Az nem lehet; anyi kell fizetni. Egy krajczár is
nem elenkedem.«

De kérem a nagyságos direktor urat, engedje el;
hiszen oly kevés az, melynek elengedését kérem, hogy
oly jelentékeny összeg mellett, figyelembe sem jöhet!

»No hijába is beszélni, az is muszáj fizetni! És mér
21 kr. akar elengedni?

»Azért kéremalásan, mert tudom, hogy a 625 frtot
ugy sem fizethetem meg soha, s így ha e 21 krt elenge-
dik, csak annyi nekem, mintha meg se büntettek volna.«

*

Az öreg ezentúl még inkább figyelem tárgya lett.
Jól tudta ő ezt; de ovatossága, széles ismeretsége foly-
tán sokáig nem került horogra. De hasztalan, sorsát ki
nem kerülhet!

Újra dohányt találtak nála, melyért, mint a felvett
jegyzőkönyvből kiderült, 230 frtot kellett volna fizetnie!

Tekintélyes összeg mindenesetre. de Bórach bácsit
egy perczre sem verte ki jó kedélye sánczai közül,
sőt egészen nyugodtan szólalt meg:

»Nagyságos uram! . . . Annyi pénzem most nincsen;
hanem mivel tetszik tudni, hogy nekem már itt kredi-
tem van, nem marad más hátra, mint hogy tessék ezt is
a többihez írni, s majd egyszerre megfizet . . . a jó
Isten!

*

Még egyet Borach bácsiról.

»Menyiert vágia fontját a dohánynak? kéri a prin-
cipálisánál foglalkozó öregtől a káplán.

»Hát kérem ifjú úr, az az embertől függ!«

»Hogy-hogy?

»Hát tudja a ki gazdag, annak drágább, — a ki szegény, annak olcsobb. Lássá magának, mert még nem püspök, 6 krajczárért is vágok: de már a püspök úr 8-at fog fizetni.

— Dr Borach akkor én is csak 6-ot fizetek — válaszol a főnök — mert én sem vagyok püspök»

»Nem püspök?... no kérem az mindegy, majd az lesz!«

Az önkényes nótája.

Önkénytelen az ember
Mindenre születik,
Mint a magas hatalmak
Ott fön n elvégezik.
Fölöttem is határozott
Egy régi végzemény.
Önkénytelen születtem
Önkényes vagyok én.

Büszké rá a konzervatívek, hogy megtanították a kormánypartot a takarékosagra! Ki vonta kétségbe, hogy a gazdasszonyától is tanulhat takarékoságot a — jó pap!

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— Lord Vargas. A jövő évben. — Az izsagi oklevél nem kinyomatni való. — Gilász. Hígyje el, hogy fogalma sincs a verselésről. — »A fényképésznel,« »Diák életből« stb. nem közölhetők. — Buzogány. Együgyűség. — »Nömhöz.« »Egy spanyol államférfi.« Nincs abban a formában semmi tartalom s azon a tartalom semmi forma. — »Az se tudom, mit csináljak.« »Egy tudósról.« Adni fogjuk. — Dörgetegi. Egy bevált. — Mátészalka. Itt már rájuk kerül a sor. — Solderei. A paródia elég ügyesen van gondolva, de kivitelezte gyenge. — Polturás Lőrincz panasa nagyon helyes, azaz hogy nagyon helyi érdekű. Ott helyben kell hát érintézní. — Kílér. A »Krisztkindli« elkésett, a másikat később. — Guzola Mathieu. Nem jó. — B, Gy. urnak P. Zámor. Nincs abban senkire vonatkozás, kigondolt história az egész, — mi legalább annak tartjuk.

 Kerestetik az „Üstökös“ 1858. 1860. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1874 és 1875-ik évi folyamata s az 1857-58-ban megjelent „Kakas Márton“ albuma. Az eladni szándékozók fölkéretnek, hogy e czélból Balogh Zoltán urat, Berettyó Ujfaluban értesíteni sziveskedjenek. — Az „Üstökös“ kiadó hivatala.

Előfizetési fölhívás.

 Az „ÜSTÖKÖS“ a jövő évvel tizenhetedik évfolyamába lép. Ezóta régi jó ismerőssé válhatott a közönség előtt s nem szorul külön bemutatásra.

A mennyiben jövőre változáson megy keresztül: ez csak képeinek és szövegének szaporításában fog állani.

Nevezetesen be akarjuk mutatni a közönségnek az ifju országgyűlést. Az eddigi tartalom felül a kiválóbb uj képviselők arczképeit fogjuk tehát közölni,

 Az előfizetők azon kedvezményben részesülnek, hogy Jókai Mór „Forradalom alatti műveit“ szép diszkötésben, melynek ára 5 frt, — két forintért rendelhetik meg.

Az előfizetési pénz az Üstökös kiadó-hivatalába (Barátok-tere Athenaeum.) küldendő.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Stáció utca 80-ik szám alatt

Budapest. 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Rajzolja

JANKÓ.

Metszi
POLLAK.

mindenszám elején egyet, életrajz kíséretében a szerkesztő tollából. Ugyan csak tőle kezdünk meg a jövő évben egy hosszabb közleményt, melynek czime lesz!

»Ne hagyj magad! Korrajz a mai időkől,«

Az előfizetési ár, daczára a megnövekedett tartalomnak és megszorított képeknek marad az eddigi:

Egész évre	8 frt.
fél „	4 frt.
negyed „	2 frt.